

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 136: Forslag til lov om ændring af lov om befordringsrabat til efterlønsmodtagere. (Modtagere af overgangsydelse og seniorydelse).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 10/12 97. Første behandling 16/12 97. Betænkning 14/1 98. Anden behandling 20/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om at fjerne CO₂-afgifterne på erhvervslivet og de dertil hørende tilbageføringsordninger og erstatte dem med regler om fælles gennemførelse, det såkaldte joint implementation.

Af Hans Christian Schmidt (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Kim Behrke (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.

(Fremsat 29/10 97. Første behandling 20/11 97. Betænkning 14/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Christian Schmidt (V):

Det er ikke så meget for at begynde at gennemgå forslaget igen, for det er jo bekendt, men det

er mere for at give et par enkelte bemærkninger til den politiske udvikling, der er på området.

Siden forslaget blev fremsat, har vi jo hørt miljøministeren tale i rosede vendinger om sin indsats i Kyoto. Det skal jeg ikke bedømme ved denne lejlighed, kun udtrykke lidt forundring over, at når netop joint implementation havde en væsentlig rolle i Kyoto, har det i EU, har det i Dansk Industri, har det i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, har det i Dansk Metal, og har det i hele højrefløjen herinde i Folketinget, kan man undre sig over, at det slet ikke har gjort indtryk på regeringen, så man måske ville gå ind i en forhandling på dette område.

Og dog, lidt indtryk har det gjort. Vi har i de seneste dage kunnet læse, at den miljøpolitiske ordfører fra Socialdemokratiet, hr. Martin Glestrup, har sagt noget om, at regeringen må erkende, at den ikke kan leve op til det, der blev lovet om, at de CO₂-afgifter, der er blevet opkrævet, skulle føres tilbage til industrien og til virksomhederne.

I sig selv er det måske ikke tankevækkende, at det er noget, som man ikke kan leve op til, men det burde have affødt, at man sagde: Hvad gør vi så? I stedet for får vi nu et forslag om, at man kan bruge disse penge i Østeuropa. Hvis man har været en tur i Østeuropa, som Miljø- og Planlægningsudvalget var det her i efteråret, ved man, at hvis der er noget, som de tidligere stater i Østeuropa trænger til, så er det joint implementation, så er det en håndsrækning fra de vestlige lande til at få gjort noget ved det miljøsvineri, der er derovre. Men igen, det har ikke affødt reaktioner fra regeringen.

Jeg har noteret mig, at miljøministeren i en avis har tilkendegivet, at han er positiv over for, at de penge, 700-800 mio. kr. er det vel, som man mangler at få tilbageført, hvilket er et rent løftebrud, kunne man måske bruge nogle af til at investere i Østeuropa.

Men det, som det reelt handler om, er jo, at man går ind for forslaget og får afskaffet disse CO₂-afgifter, hvor det har vist sig, at man ikke kan leve op til de løfter, som man selv har givet om at tilbageføre pengene, og i stedet sørger for at komme i gang med joint implementation f.eks. i Østeuropa, sådan at vi virkelig får noget for vores penge.

Måske er det et udtryk for en opgivende holdning fra regeringen, når det drejer sig om miljøpolitik. Hvis ikke den taler om afgifter, har den meget svært ved at have visioner. Det er selvfølgelig en erkendelse, men det er trist for

miljøet, at vi sidder fastlåst i gamle dogmer og ikke kan løfte blikket og ikke ser begrænsningerne.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg har forstået, at meget af grunden til, at regeringspartierne afviser forslaget, er det element, der handler om de grønne afgifter og deres afskaffelse. Det er så helt fair. Der er vi uenige. Men jeg er lidt usikker med hensyn til regeringens og i særdeleshed til Socialdemokratiets kurs i forbindelse med joint implementation, for regeringen har jo meldt ud med flere positive ting.

I Kyoto var man i enighed blandt alle verdens lande med til at vedtage, at joint implementation skulle være et aktivt virkemiddel. Regeringen har meldt rimelig pænt ud også i det udkast til beretning, der er lavet som opfølgning på miljøbistanden til Østeuropa. Der er mange fine betragtninger, men de er ikke så håndfaste. Der er nogle meget fine eksempler på, hvor meget man kan spare ved at samarbejde.

Når vi så ser, at Energistyrelsen melder ud med, at man nu også vil være interesseret i at gå i gang med joint implementation, er det, vi må sige: Kan regeringen ikke give os et par vink om, hvilken vej det går? Det er jo sådan, at vi i Buenos Aires i slutningen af året skal lægge de endelige retningslinjer, og man går formodentlig i gang med at forhandle dem i EU i løbet af meget, meget kort tid. Hvad skal EU's forhandlingsudspil være for at få det maksimale udbytte af joint implementation og for at forhindre misbrug?

Regeringen er meget optaget af at forhindre misbrug, men vi kan altså se så sent som i dag i Berlingske Tidende, at Norge nu har været ude at lave en aftale med Kina, ser det ud til, hvis vi kan tro Berlingske Tidendes referat på side 4 i erhvervssektionen. Hvad er det, regeringen vil? Hvad er det for en køreplan? Det synes jeg, man skylder Folketinget at oplyse om, for at vi ikke skal have endnu en debat her. Lad os få en udmelding.

Jeg tror, der er mange, der er interesseret i at få dette virksomme middel til at virke godt og effektivt, ikke som det eneste middel overhovedet i denne verden til at få klimaforbedringer – for det har vi behov for, og derfor vil jeg gerne vide, hvad der ligger bag Energistyrelsens udmelding. Er regeringen i gang?

Regeringen skal også være klar over, at hvis vi ikke laver joint implementation, og hvis vi ikke indregner disse miljøgevinster hos os, bliver de altså omsættelige. Så kan vores hjælp til østlande blive omsættelig i handel med andre lande, så kan den sælges til andre, og det synes jeg ville være en trist udgang på vores hjælp.

Martin Glerup (S):

Man kan sige, at der er en del hykleri med i spillet, når V og K kører så hårdt frem på dette område, for de ved jo godt, at CO₂-afgifterne er aldeles nødvendige til at adfærdsregulere i forhold til at få nedbragt vores CO₂-udslip. Derfor er det klart, at vores politik for det første er, at man skal fejre for egen dør og leve op til nogle krav, og for det andet skal man hjælpe miljøet i andre lande, f.eks. i Østeuropa, hvor vi for øvrigt i forvejen er dem, der giver mest pr. indbygger.

Derfor er forslaget et slag i luften, og det går i den forkerte retning, sådan som det også blev fastslået i forbindelse med vores CO₂-debat for kort tid siden.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

At lytte til hr. Langkilde og hr. Schmidt eller hr. Schmidt og hr. Langkilde minder om det gamle danske ord: Det er en sen død at blive trampet ihjel af gæs.

Må jeg sige: Det var den tidligere regering, der fastlagde, at vi skulle reducere CO₂-udslippet i Danmark med 20 pct. i år 2005. Ikke noget med joint implementation, men i Danmark. På daværende tidspunkt var det en målsætning på 20 pct. Altså ikke noget, der skulle ske uden for landets grænser, men noget, der skulle ske inden for landets grænser.

Den daværende regerings helt rigtige begrundelse var at sige, at Danmark var blandt de lande i verden, der havde det højeste udslip, og derfor skulle vi gå foran og reducere sammen med andre lande med et tilsvarende højt udslip. Det har den nuværende regering gjort meget for at virkeliggøre.

Hver eneste gang – ikke næsten hver gang, men hver eneste gang – det så har drejet sig om at finde midler til at opfylde Schlüterregeringens målsætning om de 20 pct., har Venstre og De Konservative stemt imod. De har stemt imod CO₂-afgifterne, de har stemt imod Elsparafonden, de har stemt imod stort set alle initiativer om vedvarende energi. De har stemt for afskaffelse af CO₂-tørens og dermed i realiteten

for afskaffelse af udbygningen med industriel kraftvarme, ødelæggelse af økonomien i de decentrale kraftvarmeværker og selvfølgelig også ødelæggelse af økonomien i vedvarende energi. Ved hver eneste korsvej har man sagt nej.

Så kommer man nu og siger, at som kompensation for, at vi intet har gjort – eller rettere sagt, der er jo gjort noget, for de to partier har heldigvis ikke flertal her i Tinget – men som kompensation for, at vi to partier ikke kunne drømme om at gøre noget som helst for at leve op til vores egen målsætning, vil vi nu kaste os over joint implementation, som går ud på, at man betaler sig fra at gøre noget i sit eget land og gøre noget i andre lande i stedet, og så bebrejder man regeringen.

Regeringen har også i joint implementation-diskussionen været helt fremme i den internationale debat. Vi er med i alle de undersøgelser, der findes på dette område, vi deltager aktivt og positivt for at finde regler for at gøre det, men vi vil ikke bruge det som sovepude til ikke at foretage os noget i vores eget land.

Jeg skal ikke tale om moral, og slet ikke om dobbeltmoral, når jeg ser på hr. Schmidt og hr. Langkilde, men jeg tror, at de herrer gjorde klogt i at tænke over, hvad begrebet dobbeltmoral indebærer. Hvad betyder det, at man flot proklamerer nogle store målsætninger og lader sig hædre på, jeg ved ikke hvor mange internationale konferencer, når man, når det kommer til dagens gerning i sit eget land, kaster håndklædet i ringen? Så giver man op, så vil man ingenting.

Første gang hr. Schmidt og hr. Langkilde eller hr. Langkilde og hr. Schmidt kommer med et konkret forslag, der rent faktisk betyder, at Danmark lever op til sine internationale forpligtelser, har de vundet adgangskortet til at deltage i en debat om, hvad vi kan gøre i internationalt samarbejde.

Regeringen er for joint implementation. Hvis det kan ske på en ordentlig måde, hvis det ikke fører til forvridninger, og hvis det ikke fører til svindel og humbug, er vi for joint implementation, og vi vil lave joint implementation. Jeg synes, at hr. Martin Glerups tanker er spændende, men det må aldrig blive en undskyldning for, at rige lande, der har alle mulige forudsætninger for at gøre noget i deres eget land, giver op i den vanskelige samtale med befolkningen, når det eksempelvis drejer sig om priser på benzin eller andre populære foranstaltninger,

der er nødvendige, hvis vi skal nå det mål, som Schlüterregeringen i sin tid forudsatte. Det er derfor, jeg siger: Det er en sen død at lade sig trampe ihjel af gæs.

Formanden:

Så er det hr. Hans Christian Schmidt, hr. Niels Jørgen Langkilde, hr. Erik Mortensen, hr. Bent Hindrup Andersen og fru Anni Svanholt.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg har da noteret mig ordsproget, og jeg vil sige til miljøministeren, at man skal lytte til erfarne folk, og det vil jeg så gøre. Men jeg vil også gerne sige til miljøministeren, at det, der blev sagt lige før, var et strålende eksempel på, at selv om man har masser af tid til sin rådgivning til at forklare ting, så er der intet, intet, der sikrer, at der så også kommer noget af værdi ud af det.

Aldrig har vi da hørt, at begrebet ordsalat, som nylig er blevet opfundet af regeringen, passer bedre end lige nu. Det er overhovedet ikke det, vi taler om. Vi står sådan set og roser miljøministerens egen indsats i Kyoto. At han så har fået det dårligt med det, har jeg da forståelse for, men at vi nu skulle angribes for at sige, at det er gode resultater, man er kommet til i Kyoto, er dog tankevækkende. Der er intet, der ikke er for godt til at kunne blive rippet op i her, kan jeg høre. Så jeg har også fuld forståelse for, at regeringen er kommet frem til, at man nu skal lade være med at tale om moral; lad det bare ligge.

Sandheden er jo, hr. miljøminister, at Kyoto, at EU, hvor også miljøministeren er, at hans egne organisationer – i hvert fald noget af vejen – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Dansk Metal osv., alle taler om, at det er en god idé. Så det må enten skyldes, at man ikke kan overskue det her projekt, eller at man har en helt anden dagsorden, end den man kommer frem med i Japan.

Jeg tør i hvert fald godt sige til regeringen: Det imponerer ikke os, at ministeren taler meget om miljøet, men mest beskæftiger sig med afgifter. Sådan vil det være i fremtiden, forstår jeg. Man har intet bud på det. Man kan ikke forestille sig, at man kan gå med ind og lave et projekt omkring joint implementation, trods det at man i EU selv har siddet ved bordet og hyldet princippet.

Det er tankevækkende, og hvor er det ærgerligt for miljøet.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det var et besynderligt svar, for det var et ikke-svar, hvor ministeren gik op og sagde en hel masse om noget helt andet end det, han blev spurgt om.

Det Konservative Folkeparti vedkender sig de CO₂-reduktionsmål, vi har vedtaget, ingen tvivl om det. Vi er så uenige om, hvilke strategier vi skal følge, helt fair, og dér har regeringen stemt for noget, og de har stemt imod noget andet. De har været imod, når vi har rejst spørgsmålet om at få gang i den skovrejsning, som vi har stillet befolkningen i udsigt; den er der ikke levet op til. Vores forslag om bio-brændsel blev stemt ned. Og sådan har vi hver vores holdninger.

Men det, der interesserer os i denne debat, er joint implementation. Kunne ministeren ikke godt fortælle, hvad regeringens strategi er?

Man siger, at man har været positiv. Ja, men man er ikke håndfast. Vi ved ikke, hvad regeringens politik er på det her område. Hvad vil man gøre i EU? Man vil stoppe svindel og snyd. Det er vi enige i, men kan vi ikke få en mere præcis udmelding? Man siger, at man nok vil overveje, hvordan man skal bruge Øststøtten til det her, men hvad betyder det? Betyder det, at Øststøttemidlerne nu skal målrettes mod en CO₂-reduktion? Vil regeringen gøre det? Vi vil gerne have et svar.

Hvad vil regeringen gøre i EU, når man skal til at planlægge EU's forhandlingsoplæg på det her område? Det er afgørende, at vi ved det. Det er milliarder, der står på spil, mange, mange milliarder. Det er et spørgsmål, om vi skal bruge 30 mia. kr. eller 250 mia. kr. for at løfte samme opgave.

Derfor må vi sørge for, at regeringen kommer med nogle udmeldinger, kommer med nogle svar. Det samme gælder sådan set Socialdemokratiets miljøpolitiske ordfører, hr. Martin Glestrup, som har været lidt på banen – det skal han have tak for – og åbnet den debat.

Lad os få nogle konkrete svar, så vi kan komme i gang med en egentlig politisk drøftelse frem for bare at stå og skælde ud, fordi man ikke har lavet sit hjemmearbejde ordentligt.

Erik Mortensen (S):

Nu er det rent faktisk anden og sidste behandling af beslutningsforslag nr. B 41, som vi behandler her i dag, og grunden til, at det fik en noget ublid medfart ved første behandling, var rent faktisk indholdet af beslutningsforslaget.

En ting er joint implementation, og det har ministeren forholdt sig til, men resten af ordlyden i forslaget er jo en total afskaffelse af CO₂-afgifterne for dansk erhvervsliv. Det var jo virkelig en melding, som vi fra Socialdemokratiet i hvert fald ikke kunne acceptere, og det bliver i høj grad understreget ved, at vi bare i den seneste uge i diverse fagblade har kunnet læse om det store potentiale for besparelser både på energi, varme og vand, som stadig væk findes. De ligger faktisk lige for, så det er selvfølgelig ikke korrekt, når man påstår, at vi nu er udtømt med hensyn til emner for besparelser. Det er i hvert fald imod bedre vidende, og det er imod sagkundskaben. Det er helt oplagt.

Derfor: Beslutningsforslaget, som det er formuleret i dag, kan vi selvfølgelig stadig væk ikke stemme for, netop fordi det er behæftet med så store fejl, usikkerheder og selvfølgelig også en forkert timing – i hvert fald hvad angår problemet om joint implementation, hvor jeg stadig væk vil henholde mig til ministerens indlæg her i dag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er en interessant diskussion, som det her egentlig ret tåbelige forslag rejser. Det er jo en ren markering af, at Venstre og De Konservative, når de kommer til regeringsmagten, vil fjerne de CO₂-afgifter, som er indført for erhvervslivet, fordi de ikke selv har kunnet finde ud af at indskrænke deres energiforbrug.

Det, der så bekymrer mig, er ministerens reaktioner på det, for efter min opfattelse åbner Folketingets tilslutning til forslaget til vedtagelse op til Kyoto en ladeport for Venstres og De Konservatives argumenter omkring joint implementation. Det er at række Venstre og De Konservative en lillefinger, hvorefter de tager hele armen.

Samtidig mener jeg også, at man åbner op, når ministeren inden vi tager til Kyoto siger, at vi sagtens kan få et resultat, der er så dårligt, at det er bedre uden en traktat. Ministeren har efterfølgende sagt, at vi faktisk har fået en traktat eller en aftale i Kyoto, som var værre, end man egentlig kunne forvente, men regeringen har alligevel ikke fysik til at sige, at vi ikke vil tilslutte os aftalen.

Regeringen har først og fremmest hensynet til EU's fælles energipolitik. Det er det overordnede, og det begynder at blive meget tydeligt. Det er det, man underordner sig. Og derved kommer regeringen til at støtte de intentioner,

som Venstre og De Konservative har med CO₂-afgifterne, for Venstre og De Konservative er fuldstændig enige i EU's energipolitik, hvor man jo betragter det som én stor boble, og så kan man handle med forureningen inden for boblen.

Det er vanskeligt at forstå, at man på den ene side taler aktivt for det – det gør vores miljøministre på Kyotomødet – og så på den anden side står her i Folketingssalen og argumenterer med Venstre og De Konservative, som gerne vil have knæsat et princip om, at man bør handle med forureningen. Efter min opfattelse har regeringen betrådt en utrolig farlig sti, når det drejer sig om at fastholde en CO₂-reduktion, hvor man ikke kan handle med kvoterne på tværs af landegrænserne.

Jeg håber, at regeringen kommer på andre tanker, og min reaktion på debatten i dag er, at vi rejser en forespørgselsdebat for at få afklaret, hvordan selve opfølgningen af Kyotomødet egentlig vil være. Når det kommer til stykket, hvad mener regeringen så egentlig med sin afstandtagen fra, at man kan handle med forureningen?

Anni Svanholt (SF):

SF er imod B 41 og imod joint implementation. Den tankegang, der ligger bag det, der er fremsat her, er jo, at de rige lande, som frådser i energi, skal kunne købe sig aflad i de fattige lande, og den tankegang tager vi stærkt afstand fra.

Vi mener naturligvis, at vi også i Danmark har en særlig forpligtelse til at bringe vores energiforbrug og dermed CO₂-udslippet ned. Vi støtter naturligvis, at der foretages energiinvesteringer i Østeuropa, men det må under ingen omstændigheder kunne godskrives og modregnes i det danske regnskab. Vi må klare vores egen forpligtelse.

Jeg mener også, at det er helt nødvendigt, at industrien bliver ansporet, at der bliver lagt et pres på den i form af CO₂-afgifter, så industrien hele tiden anstrenger sig for at producere med mindst mulig energi og færrest mulige ressourcer. De borgerlige mener åbenbart, at man kan se helt bort fra det, og at man bare skal kunne handle med kvoter og købe aflad. Den tankegang er vi meget stærkt imod.

Jeg bliver ærlig talt lidt bekymret, når jeg dels hører, at resultatet i Kyoto går stærkt imod den tankegang, dels at også regeringen egentlig går ind for joint implementation, bare det foregår

på en ordentlig måde. Hvad er det så, regeringen forestiller sig?

Jeg synes, det kunne være rart at få at vide og få slået fast i dag, at regeringen i hvert fald ikke på nogen måde agter at modregne det, der allerede er foretaget af støtte og investeringer i Østeuropa. Jeg håber da, at ministeren kan bekræfte, at det agter man i hvert fald ikke, og at man fortsat agter at forfølge den holdning og lægge den ihærdighed for dagen, som blev vist i Kyoto, ved også at modarbejde joint implementation og omsættelige CO₂-kvoter. Jeg synes, det er nødvendigt at få præciseret, at det fortsat er regeringens politik.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

For at gøre det ganske klart: Vi mener, at vi skal gøre noget først og fremmest i vores eget land, og at andre lande, som er i en tilsvarende eller i en værre situation end Danmark, skal gøre noget i deres lande. Der er et andet gammelt, godt dansk udtryk: at feje for egen dør. Det lyder ligefrem miljørigtigt: at feje for egen dør. Hvis jeg var Venstre og De Konservative, hr. Schmidt og hr. Langkilde, så tror jeg, at jeg ville tage det udtryk at feje for egen dør til mig. Nå, men jeg kom kun op for at svare fru Anni Svanholt.

Lad mig give fru Anni Svanholt et eksempel på, hvor joint implementation kan være fornuftigt: Indtil videre er det jo kun tilladt mellem Anneks 1-lande, dvs. mellem udviklede lande, og det har jeg været positiv over for. F.eks. mener jeg, at der er store fælles miljøfordele ved en koordineret vind-, vand- og elproduktion mellem Norge og Danmark. Det er der ingen, der får kredit for, selv om det reelt fører til en nedsættelse af CO₂-udslippet, hvis det gøres rigtigt. Norge og Danmark kunne i fællesskab udbygge det og i fællesskab tage kreditten for det. Det er jo et eksempel på joint implementation, som uden videre kan være fornuftig, og som jeg tror fru Svanholt vil hilse velkommen.

Jeg har været den stærkeste og mest indædte modstander i alle internationale fora af den svindel, der lægges op til, når det drejer sig om overopvarmet luft, varm luft og tropisk luft, og når det drejer sig om fup joint implementation, men jeg har altid været tilhænger af internationalt samarbejde, og kan det ske på en ordentlig måde som i det eksempel fra Norge, som jeg

netop har givet fru Svanholt, så er jeg tilhænger af det.

Vi kan ikke gøre det endnu, og vi kan ikke komme ud af vores egne grundlæggende forpligtelser for at gøre noget i vores eget land, men det kan være et fornuftigt supplement mellem udviklede, industrialiserede lande til at tilskynde dem til et mere hensigtsmæssigt samarbejde.

Derfor er jeg ikke lukket over for den diskussion, men jeg er lukket for, at man bruger joint implementation eller rettere sagt drømmen om, forestillingen om en fremtidig joint implementation, som ingen konkret har beskrevet endnu, og hvor kriterierne endnu ikke er fastlagt, til at undgå at besvare de ubehagelige spørgsmål om den måde, vi selv lever, selv producerer, selv transporterer os på i Danmark.

Derimod synes jeg, det ville være betydningsfuldt at sige, at vi ikke skulle være åbne eksempelvis over for et samarbejde om vedvarende energi til fælles gavn og til fælles fordel for Danmark og Norge.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg var glad for at høre den nedtoning og neddæmpning, der kom fra hr. Erik Mortensen med hensyn til forslaget første behandling. Jeg ærgrer mig selvfølgelig over, at jeg ikke kan læse regeringens klare holdninger i en beretning. Man kunne have forestillet sig, at det var noget, der blev skrevet ind, da det blev behandlet i udvalget, men vi har aldrig hørt de synspunkter, og det er så ved denne lejlighed, vi skal høre dem.

Så skal jeg sige til miljøminister Svend Auken, at det var ærgerligt, at vi intet svar fik på hr. Bent Hindrup Andersens indlæg. Det undrer mig, at ministeren ikke svarede på noget så klokkeklart, som spørgsmålet blev stillet af hr. Bent Hindrup Andersen. Det er jeg ked af. Hr. Bent Hindrup Andersen spurgte netop tydeligt til, om ministeren ikke kunne bekræfte, at det, der skete i Kyoto, er en start på det forslag, der ligger her. Jeg tror ikke, det fører videre, men jeg kan konstatere, at miljøministeren laver én ting i Kyoto og er stolt over det, og når det så er meget i tråd med noget, oppositionen fremsætter forslag om herhjemme, ja, så passer tingene ikke sammen, og så vil han ikke gå ind og støtte det. Det kan jeg forholde mig til. Det er ærgerligt for miljøet. Det er der ikke noget at gøre ved.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Nu fik vi skitsen til lidt af et svar fra ministeren, men han har slet ikke svaret på de grundlæggende spørgsmål. Jeg vil gerne præcisere for ministeren, at vi selvfølgelig skal fejle for egen dør. Det er ikke det, der er spørgsmålet her. Det er ikke et spørgsmål om, at joint implementation skal være det eneste virkemiddel. Det vil heller ikke være i overensstemmelse med den aftale, vi har indgået i Kyoto, slet ikke. Det er virkemidler, der kommer i Østlandene eller de lande, vi samarbejder med, ud over dem, der ellers ville være blevet gennemført. Sådan må man forstå teksten.

Jeg vil også godt bede ministeren om at bekræfte, at det ikke var en fortalelse, når ministeren sagde, at det kun var i ANNEX 1-landene, der var tilladelse til joint implementation. Der cirkulerer den opfattelse, at art. 10 i Kyotoaftalen kan bruges til at lave joint implementation. Ordet står der ikke, men den form for teknologioverførsel og den form for reduktioner, der er omtalt, kunne tolkes, som om joint implementation var en mulighed.

Hvad er regeringens opfattelse? Og hvad vil regeringens udspil være på dette punkt, når man går i gang med at forhandle i EU? Det er det, vi er optaget af. Vi er optaget af, hvad der bliver regeringens strategi. Hvornår vil den inddrage Folketinget? Hvornår vil den komme med udspil, som vi har en mulighed for at tage stilling til? Det ville være ærgerligt, at vi skulle tage en forespørgselsdebat, hvis vi kunne få nogle svar her, som vi kan gå videre med, arbejde med. Vi vil gerne bruge det her som et positivt instrument blandt andre.

Bent Hindrup Andersen (EL):

For en gangs skyld må jeg give hr. Hans Christian Schmidt ret. Ministeren svarede ikke på det spørgsmål, hvor jeg siger, at ved at støtte EU's krav om, at man også skal kunne have joint implementation mellem rige og fattige lande – det er jo det, som er EU's krav til Kyoto-mødet – åbner man for, at partier som Venstre og De Konservative kan sige, at det må være den politik, vi også skal følge i Danmark.

Nu vil jeg ikke kræve et svar på det af ministeren her i dag. Som jeg nævnte før, trænger vi til en ordentlig debat om opfølgningen af Kyoto. Jeg er desværre nervøs for, at ministeren er kommet til ved sin stillingtagen og ved en umiddelbar erklæring om, at man vil tiltræde

Kyotoaftalen, at åbne for, at man kan føre en national politik i den værste udgave af joint implementation. Men som sagt vil jeg i dag anmelde en forespørgsel om det, så vi får lejlighed til at diskutere det ordentligt og får fastholdt regeringen på den hidtidige energipolitik herhjemme.

For mig at se benytter V og K her anledningen til at sige, at i stedet for at lægge afgifterne på erhvervslivet kan man bruge pengene bedre og få et bedre CO₂-mål gennem reduktion ved joint implementation. Det kan man teoretisk set godt sige er rigtigt, og det er det, der bekymrer mig. Ved at lægge den politiske linje op i EU giver man hermed V og K en anledning – og nogle argumenter, som er helt urimelige – til at sige, at man skal fjerne afgifterne for det danske erhvervsliv. Det skal man selvfølgelig ikke. Vi skal reducere CO₂-udgifterne her. Forslaget er netop udtryk for den totalt asociale holdning, V og K har til, hvordan man egentlig skal reducere energiforbruget på verdensplan. Det er også et spørgsmål om en retfærdig fordeling af energiresourcerne.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

De regler, der gælder i dag, er fastsat i selve klimakonventionen. I tillæg til den blev der i første omgang vedtaget en protokol i Kyoto. Den protokol har en masse løse ender i sig. Hr. Langkilde nævnte én af de løse ender. Det skal vi selvfølgelig diskutere igennem, så man kan lave noget, der er fornuftigt, uden at der kan svindles med det.

Jeg er nødt til at sige, at jeg tror, det er det eneste lokale i hele verden, hvor nogen mener, at Danmark har været på klimasvindlernes side i denne her diskussion. Vi har fra første færd advaret mod den tankegang, der går ud på, at ilandene, de industrialiserede lande, får mulighed for at fortsætte deres stigninger i CO₂-udslippet og køber sig aflad ved at købe sig en påstået mindre stigning i udviklingslandene.

Samlet set vil det føre til, at hele niveauet stiger, og det vil sige, at målsætningen om stabilisering og reduktion fordufter. Det regnestykke kan simpelt hen ikke gå op, at de industrialiserede landes forbrug får lov at blive ved med at stige, og at de så kan købe sig aflad ved at påstå, at stigningen i Kina og andre lande bliver mindre, end den ellers ville være blevet. Samlet set bliver det jo en kraftig stigning. Det er det, der er problemet, og det er derfor, vi skal være så opmærksomme på svindelmulighederne.

Den diskussion, man har i USA, er med en faktor 100 den samme diskussion, som vi har i Danmark. Det er de samme reaktionære kræfter, der i USA siger: Vi kan ikke gøre noget i USA. Det vil ødelægge amerikansk økonomi. Tænk, hvis vi skulle betale bare halvdelen af den benzinpris, de betaler i Europa; så ville den amerikanske civilisation bryde sammen. Det er de samme reaktionære kræfter med de samme reaktionære argumenter med en faktor 100, som vi møder i Danmark, og det er de samme kræfter, det er den samme kamp.

Men målet er jo ikke at sætte hinanden til vægs. Målet er at finde en fælles linje, og vi vil arbejde eksempelvis med udmøntningen af Kyotoprotokollen. Jeg imødeser gerne en diskussion her i Folketinget. Jeg vil dog opfordre forespørgerne til, at vi måske ventede noget med det, så vi var lidt mere afklarede, eksempelvis havde haft diskussionen i EU, før vi tager diskussionen her i Folketinget. Men selvfølgelig stiller jeg op, når der er behov for det, og tager meget gerne diskussionen.

Det er, som om ordførerne slet ikke vil tale om, hvad det er, de lægger op til, men det forslag, der ligger på Folketingets bord, er en svækkelse, en svækkelse af vores indsats imod klimaproblemerne. I forvejen er det utrolig svært at få reduktioner i CO₂-udslippet i Danmark, utrolig svært, og så kommer man gud hjælpe mig med et forslag, der svækker indsatsen.

Det er derfor, regeringen uden nogen vaklen, uden nogen tøven, uden nogen tvivl siger: Dette er et dårligt forslag, og det har fortjent det nederlag, det vil få om et øjeblik.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det skal ikke stå uimodsagt fra denne talerstol, at formålet er at reducere den virkning, vi skal have på CO₂-udslippet. Det er ikke ambitionen. Vi har fremsat flere forslag til at gøre noget, og regeringen er ikke med. Det er så dér, der er en politisk uenighed.

Vi interesserer os for at få svar på – og nu vil jeg så stille spørgsmålet for tredje eller fjerde gang: Hvornår går regeringen i gang? Hvornår går EU i gang med at drøfte dette her? Nu siger ministeren, at vi skal vente, til EU går i gang. Kan ministeren oplyse, hvornår EU går i gang? Regeringen må vel gøre sig nogle overvejelser forud for, at man går derned.

Vi er ligesom ministeren optaget af, at det her ikke bliver et redskab til fup og svindel, men til reelle CO₂-reduktioner. Det er vi faktisk optaget af. Derfor stillede jeg også spørgsmålet omkring ANNEX 1. Det har jeg heller ikke fået svar på. Det er åbenbart kun SF, der kan få svar på spørgsmål, der bliver stillet fra Folketingets talerstol. Vi andre skal bare have et møgfald. Men det er jo ikke en måde at komme videre i en debat på. Det skulle gerne være argumenter, der brødes. Men hvis man ikke er forberedt hjemmefra, så sig det da. Sig, at man ikke ved, hvad man snakker om. Helt i orden, så tager vi debatten senere.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er trist, men tankevækkende, at miljø- og energiministeren i dag taler om, at det foreliggende forslag er elendigt. Her er nogle folk, der går ind og tænker. Den respekt kan man vel yde andre folketingsmedlemmer, at de ikke behøver at have de samme tanker som én selv. Ja, indimellem kan man endda lære lidt ved at lytte.

Her har altså nogle partier fremlagt nogle holdninger på området, og hvad er ministerens klokkeklare og visionære svar? Når hr. Bent Hindrup Andersen i dag meddeler, at han vil rejse en forespørgsel – og vi deltager gerne, vi glæder os – hvad er ministerens svar? Når vi spørger: Hvornår sker der noget med hensyn til joint implementation? Svaret er: Vent!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Formanden:

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 49 (V, KF, FP og DF) stemte for, 62 (S, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 45:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenkling på miljø- og naturområdet.

Af Hans Christian Schmidt (V) og Niels Jørgen Langkilde (KF) m.fl.

(Fremsat 30/10 97. Første behandling 20/11 97. Betænkning 14/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 48 (V, KF, FP og DF) stemte for, 62 (S, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Promillekørsel m.v.).

Af trafikministeren (Bjørn Westh).

(Fremsat 20/11 97. Første behandling 9/12 97. Betænkning 15/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.